

Пам'яті Володимира Шаркова

Володимир Федорович Шарков народився 29 листопада 1923 року в с. Мирогоща Лубенського району на Рівненщині. Рано залишився без батьків. Виховувався в Дитячому будинку в м. Пінськ, в якому пізнав добро та зло. Але добра в маленькому серці залишилося набагато більше й проростало воно хорошими вчинками людяності, а згодом - героїзмом.

На початку війни працював в Білорусі на фанерному заводі. Фашисти, захопивши Брест, швидкими темпами просувалися вглиб країни. 17-річним юнаком разом зі своїми товаришами розповсюджував листівки з повідомленнями радянського інформбюро. Потім потрапив у партизанський загін Диковицького, який згодом зазнав значних втрат. Довелось пересуватися в українські ліси. Володя разом з двадцятьма партизанами влився в з'єднання Бегми, у загін ім. Вороши-лова, де став підривною, а це - головна фігура в рейковій партизанській війні.

У 1944 р. за розпорядженням керівництва підрильника Шаркова направили в спеціальний загін. Кілька місяців проходив навчання, а потім - разом із партизанами відправили в тил ворога під Краків. Володимира призначили командиром розвідувально-підривної групи загону «Вибух» майора Довгальова. Дуже важко дався партизанам перехід через Карпати, щоб добратись у Словаччину. Йти в горах довелося по снігу, який вдень на сонці зверху танув, а вночі брався льодом. На такій дорозі взуття перетворювалося в мотлох. З перевалу спустився босими червоними, як у бузька, ногами, які були не холодними, а пекли жаром. Уже майже наприкінці війни загін потрапив у кільце фашистів. Було це неподалік населеного пункту Груштіл в урочищі «Забава». Тут загинула майже вся група Шаркова. На цьому місці стоїть тепер у Словаччині пам'ятник героям- партизанам.

Його участь у Великій Вітчизняній війні відзначена 15 медалями, у т.ч. «За відвагу», «За бойові заслуги». Володимир Шарков нагороджений польським партизанським хрестом, радянським орденом Вітчизняної війни. При виконанні бойових завдань був тяжко поранений, а вже в мирний час довелося оперуватися, бо осколок, що опинився між стравоходом і серцем, спричинив наростень.

Після закінчення війни, у 1954 р., його направили в м. Здолбунів, де працював в органах безпеки. Згодом переїхав у Сарни, влаштувався в держлісгосп. 12 років обіймав посаду мисливствознавця.

Дуже любив ліс, природу. З раннього віку займався полюванням. Тому зі здобутих трофеїв робив різні речі. Його цікавив такий природний матеріал, як кістки тварин і роги оленя, лося, козулі. Свої перші роботи з рогу: стаканчики - зазвичай брав із Собою в мисливські походи. Потім вирізав порохівницю. А вже пізніше став більш серйозно займатися різьбою. З'явилися плоскі, напівкруглі й об'ємні предмети: гребінці, вази, порохівниці, люльки, ріжки для мисливця, орнаментовані різьбою. Усю свою діяльність Володимир Федорович спрямовував на примноження фауни Поліського краю. За його сприяння на Рівненщину завезли зубрів, у Сарненські ліси - благородних і пятнистих оленів, ланей. У свій час побував у Киргизії, звідки повернувся з мисливськими трофеями. З 1972 року В. Шарков очолював сувенірний цех у Сарненському держ- лісгоспі. Про цей підрозділ тоді знали не тільки в Радянському Союзі, а й у багатьох країнах світу. Він так організував виробництво, що 30 грудня 1977 року одержав диплом оргкомітету «Олімпіада-80» на право виготовлення виробів з олімпійською символікою. У Москву відправили сотні рував Сарненському історико-етно- графічному музею. Декілька робіт експонуються в Державному музеї декоративно-прикладного мистецтва м. Київ.

На честь 85-річчя майстра відкрили персональну виставку, закриття якої планували на 20 листопада, у день іменин. Два тижні не дожив митець до цієї дати.

Але завжди будемо пам'ятати Володимира Федоровича як чудову, оптимістичну людину, великого майстра своєї справи, чуйного та люблячого батька, дідуся, прадідуся.

Хай земля йому буде лебединим пухом!
Вічна пам'ять і вічний спокій!